Η περίοδος ανάμεσα στο 2200 και το 1900 π.Χ. χαρακτηρίζεται από δύο σημαντικές διεισδύσεις στην Ελλάδα που έγιναν από παρόμοιους εισβολείς: αυτούς που έφεραν τη γραπτή διακόσμηση (patterned ware people) και αυτούς που ορισμένοι καλούν Μινύες. Αυτοί οι τρεις αιώνες δεν είναι πολύ σημαντικοί για την Ελλάδα και τις Κυκλάδες, αλλά για τον έξω κόσμο αποτελούν το πεδίο μιας δραματικής σειράς πολέμων και μετακινήσεων οι οποίες, δημιουργώντας ισχυρές αλληλεπιδράσεις ανάμεσα στους επερχόμενους και τους επιβιώσαντες λαούς, δημιούργησαν τις πολιτικές αναστατώσεις της Μεσοχαλκής εποχής. Στην αρχή της περιόδου σημειώθηκαν ριζοσπαστικές αλλαγές στην κεραμική και στον έλεγχο όλης της Ανατολίιας, από την Ταρσό μέχρι την Τροία. Οι Ακκάδιοι έπρεπε να αντιμετωπίσουν τους Guti (ορεινή φυλή με ορμητήριο τον Ζάγρο) που εισέβαλαν στα νότια σύνορά τους. Οι φιλικές ανταλλαγές της Ανατ. Μεσογείου με την Αίγυπτο σταμάτησαν και η Αίγυπτος έχασε την παλιά της δύναμη.

Περί το τέλος της περιόδου νέοι δυνάστες είχαν εγκατασταθεί στην Τροία, ιδρύοντας την μεγάλη Έκτη Πόλη, η οποία θα στεκόταν όρθια με τα τείχη της, τα μνημειώδη της κτίρια, τα αγγεία της που γίνονται στον κεραμεικό τροχό, τα υφαντουργικά της προϊόντα και τα άλογά της, μέχρι την τελική καταστροφή από σεισμούς και τους Έλληνες προς το τέλος της χιλιετίας. Οι δυνάστες αυτοί κατέκτησαν την Τροία V χωρίς να την πυρπολήσουν και ένα ριζικά νέο πολιτιστικό πανόραμα καλύπτει αυτή τη γωνιά της Ανατόλιας. Ταυτόχρονα τα ανατολικά νησιά και η Θράκη φαίνεται να χάνουν τους κατοίκους τους, που δεν αφήνουν σχεδόν κανένα ίχνος. Ακόμη νοτιότερα, στο εσωτερικό, μετά την πυρπόληση της Ασσυριακής αποικίας του Kultepe, δύο ισχυρά βασίλεια εδραιώνονται περί το 1800 π.Χ.. Οι Χετταίοι προβάλλουν στις παρυφές της μελλοντικής τους αυτοκρατορίας και σύντομα θα σταθεροποιήσουν τον έλεγχό τους. Η Συρία και τα λιμάνια της ανατολικής Μεσογείου ανοίγουν για μια ακόμη φορά τις πόρτες στο εμπόριο με την Αίγυπτο. Η Αίγυπτος η οποία αναλαμβάνει σύντομα, αρχίζει να αποκτά ισχυρούς δεσμούς με τους γείτονές της με την άνοδο στον θρόνο του Amenemhet Α'. Στην Μινωική Κρήτη αρχίζει μια φάση μνημειακής αρχιτεκτονικής και γεμάτης αρμονία τέχνης, που απλώνεται σ' όλο το νησί. Δεν υπάρχει ίχνος διακοπής, η γραφή έρχεται κατά τρόπο φυσικό, σχεδόν τετριμμένο.